sellepäraſt, et temal iſi 200,000 wõlgu oli, mis tema äramaksta ei jõudnud, heideti teda wangitorni, et ta küll noor ja kena naesterahwas oli. Sääl majas elas ka üks habemeajaja, nimega Willem, kes Jirimaa mees oli. Need mõlewad ajaſid mõne korra kahekesti juttu, kui teineteiſega kokku juhtuſid. Aga korraga ei tulnud ſee naesterahwas enam wälja, et küll Willem teda mitukorda ootas, ſeſt ta ei täädnud, mis temale oli juhtunud.

Kuu aea päraſt juhtus, et jälle ühe korra kokku ſaid, ja nüüd oli naesterahwas õige lahke tema wastu. Kui n'ad nenda üheſt ja teiſeſt juttu ajaſid, küſis naesterahwas, miks tema weel mitte naeſt 'pole wõtnud. Willem rääkis oma elu-lugu tõſiſelt, et temal kodumaal (Jirimaal) pruut olla, aga kehwuſe päraſt oma Katariinat weel mitte ei ole wõinud wõtta, ega ſelle pääle koguniste mõteldagi. „Kas Te' ei tahaks mitte mind wõtta?" küſis naesterahwas. — „Niiſuguſt õnne ei põlga mitte kuningaski ära!" kostis Willem. — „Noh!" ütles naesterahwas jälle, „kui mind homme omale wõtate, annan ma teile 6000 rubla; aga ſelle tingimiſega, et, kui meie laulatud oleme, teie ſiis mind mitte omaks naeſeks ei nimeta, waid peate oma Katariinat Jirimaalt wõtma, kes teid kodumaal ootab. Ja kui meie laulatud oleme, ei tohi teie mind mitte enam näha."

Willem oli rõõmus, ſai naesterahwa käeſt käeraha ſiſſe ja läks kohtu pääle, lubakirja tooma, et ta wõiks teda omale wõtta ja teine ka mehele minna. Kui kirjad käes oliwad, läks ta teiſel pääwal wangi-hooneſſe, wiis paberid ſinna, kus preester ka juba ees oli. Kui ſee kirjad oli läbi waatanud ja õiged leidnud, laulatas ta neid kohe ära ja andis ſelle pääle tunniskirja, et n'ad abielu-paariks on ſaanud laulatud.

Kui preester ära oli läinud, kutſus noorik wangide ülewaatajat ja palus teda, hobuſid ja wankert muretſeda, tema tahta äraſõita. Ülewaatja tegi ſuured ſilmad; aga naesterahwas ütles: „Mis ſiis mina ſiin teen, ma olen ju mehe naene! Kui teie tahate, ſiis